

AGATHA CHRISTIE

Στην πλημμυρίδα της ζωής

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στην πλημμυρίδα της ζωής**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Taken at the Flood
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπλάνας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1948. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το κρυφό αγκάθι»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3978-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3979-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

© Agatha Christie Limited, 1948. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

AGATHA CHRISTIE

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτήριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή
Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ
Ο θάνατος του λόρδου Έτζγουερ
Με ανοικτά χαρτιά
Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας
Το τρένο των 16:50
Τα δεκατρία προβλήματα
Συνέταιροι στο έγκλημα
Ατέλειωτη νύχτα
Επιβάτης για Φρανκφούρτη
Ο άντρας με το καφέ κοστούμι
Προς το μηδέν
Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια
Ο γρίφος του παπουτσιού
με την αγκράφα
Στην πλημμυρίδα της ζωής
Τα ρολόγια
Ξενοδοχείο Μπέρτραμ
Το τέχνασμα με τον καθρέφτη
Η Πύλη του Πεπρωμένου
Ο θάνατος έβαλε τελεία
Ο μυστηριώδης κύριος Κούνιν
Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

*Είναι παλίρροια στα πράγματα τ' ανθρώπινα·
αν πιαστούν στην πλημμυρίδα,
τα πάει στην επιτυχία· αν τους ξεφύγει,
το ταξίδι όλο της ζωής τους περιορίζεται
σε ρηχά και αθλιότητες. Σε τέτοια θάλασσα
φουσκωμένη πλέουμε τώρα εμείς· και πρέπει
να πάρουμε το ρέμα όταν μας είναι βολικό,
αλλιώς χάνουμε ό,τι ριψοκινδυνέψαμε.**

* Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Ιούλιος Καίσαρας*, IV, 3, μτφρ. Βασίλης Ρώτας. (Σ.τ.Μ.)

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
Πρόλογος	15
ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ	29
ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ	151

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το βιβλίο Στην πλημμυρίδα της ζωής κυκλοφόρησε στις ΗΠΑ τον Μάρτιο του 1948, ενώ στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Νοέμβριο του ίδιου χρόνου. Η ιστορία ξεκινάει το 1944, και ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη ένας βομβαρδισμός στο Λονδίνο, και εκτυλίσσεται το 1946, δίνοντας πολλά στοιχεία των κοινωνικοοικονομικών προκλήσεων που είχαν να αντιμετωπίσουν οι άνθρωποι την εποχή εκείνη.

Ωστόσο, εκείνη η νύχτα δύο χρόνια πριν είναι καθοριστική για την πλοκή, καθώς τότε χάνει τη ζωή του ο Γκόρντον Κλόαντ, ο οποίος είχε υπό την προστασία του –οικονομική κυρίως– όλη την οικογένεια –αδέλφια, ανίψια κ.λπ.–, αφήνοντας μοναδική κληρονόμο της περιουσίας του τη νεαρή γυναίκα του, την οποία είχε παντρευτεί λίγο καιρό πριν.

Ο Πουαρό αναλαμβάνει να λύσει όλα τα μυστήρια που περιβάλλουν τους φόνους που διαπράττονται παρέα με τον αστυνόμο Σπενς, ο οποίος κάνει την παρθενική του εμφάνιση σε αυτό το μυθιστόρημα και με τον οποίο ο Βέλγος ντετέκτιβ θα συνεργαστεί ξανά σε μερικές άλλες ιστορίες.

Το 2004 η ραδιοφωνική διασκευή του έργου μεταδόθηκε από το BBC 4, με τον Τζον Μόφατ στον ρόλο του Πουαρό. Επίσης, το 2006 έγινε επεισόδιο της τηλεοπτικής σειράς Agatha Christie's Poirot, με τον Ντέιβιντ Σουσέ ως Πουαρό.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βέλγος ντετέκτιβ που ζει στο Λονδίνο.

Ταγματάρχης Πόρτερ

Πρώην ταγματάρχης του Ινδικού Στρατού. Φλυαρεί για πράγματα και πρόσωπα που δεν ενδιαφέρουν κανέναν.

Ρόζαλιν Άντερχειϊ

Νέα που έχει παντρευτεί τον Γκόρντον Κλόαντ, ο οποίος πέθανε. Πρώτος σύζυγός της ήταν ο Ρόμπερτ Άντερχειϊ.

Τζέρεμι Κλόαντ

Δικηγόρος, αδελφός του Γκόρντον Κλόαντ. Εξήντα τριών χρόνων, αδύνατος, γκριζομάλλης, βρίσκεται σε οικονομικό αδιέξοδο.

Φράνσις Κλόαντ

Σύζυγος του Τζέρεμι Κλόαντ και κόρη του λόρδου Έντουαρντ Τρέντον. Λεπτή, ψηλή, σαράντα οκτώ χρόνων.

Λιν Μάρτσμοντ

Απόστρατη του Βρετανικού Βασιλικού Ναυτικού, αρραβωνιασμένη με τον Ράουλι Κλόαντ.

Αντέλα Μάρτσμοντ

Χήρα, μητέρα της Λιν Μάρτσμοντ και αδελφή του Γκόρντον Κλόαντ.

Ράουλι Κλόαντ

Ξάδελφος της Λιν Μάρτσμοντ και μέλλον σύζυγός της.

Λάιονελ Κλόαντ

Γιατρός, αδελφός του Γκόρντον Κλόαντ. Λεπτός, γκριζομάλλης.

Κάθι Κλόαντ

Σύζυγος του Λάιονελ Κλόαντ, μεταξύ σαράντα και πενήντα χρόνων, που αγαπάει τον πνευματισμό.

Ντέιβιντ Χάντερ

Αδελφός της Ρόζαλιν Άντερχειϊ, πρώην καταδρομέας. Νεαρός με μαύρα μαλλιά και μάτια, που έχει υπό τον έλεγχό του την αδελφή του.

Ενώχ Άρντεν

Ψηλός, με ηλιοκαμένο πρόσωπο, γένια και μπλε μάτια, γύρω στα σαράντα.

Μπέατρις Λίπινκοτ

Ιδιοκτήτρια του πανδοχείου *Σταγκ*.

Αστυνόμος Σπενς

Εργάζεται στην Αστυνομία της Κομητείας του Όουσταϊρ και αναλαμβάνει να διαλευκάνει διάφορα εγκλήματα.

Πρόλογος

Σε κάθε λέσχη υπάρχει ένα βαρετό μέλος. Το Κορονέισον Κλαμπ δεν αποτελούσε εξαίρεση, και το γεγονός πως βρισκόταν σε εξέλιξη αεροπορική επιδρομή δεν είχε καμιά επίπτωση στη συνηθισμένη διαδικασία.

Ο πρώην ταγματάρχης του Ινδικού Στρατού Πόρτερ κούνησε με θόρυβο την εφημερίδα του και καθάρισε τον λαιμό του. Όλοι απέφυγαν το βλέμμα του, αλλά ήταν ανώφελο.

«Βλέπω πως έχουν στους *Τάιμς* την αναγγελία θανάτου του Γκόρντον Κλόαντ», είπε. «Διακριτικά διατυπωμένη, φυσικά. *Την 5η Οκτ., αποτέλεσα εκθροική ενέργειας*. Δεν αναφέρεται τοποθεσία. Για την ακρίβεια ήταν κοντά στο σπίτι μου. Ένα από εκείνα τα μεγάλα σπίτια στην κορυφή του λόφου Κάμπντεν. Σας διαβεβαιώ πως με αναστάτωσε λίγο. Είμαι Φύλακας Αεράμυνας, ξέρετε. Ο Κλόαντ είχε μόλις επιστρέψει από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Είχε πάει εκεί για τη γνωστή κρατική οικονομική υπόθεση και παντρεύτηκε μια νεαρή χήρα – αρκετά νέα για να είναι κόρη του. Την κυρία Άντερχεϊ. Εδώ που τα λέμε γνώρισα τον πρώτο της σύζυγο στη Νιγηρία».

Έκανε μια παύση. Κανείς δεν έδωσε σημασία, ούτε του ζήτησε να συνεχίσει. Τα πρόσωπα ήταν επιμελώς κρυμμένα πίσω από εφημερίδες, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να τον αποθαρρύνει. Είχε πάντα ατέλειωτες ιστορίες να διηγηθεί, ως επί το πλείστον για ανθρώπους που δε γνώριζε κανείς.

«Ενδιαφέρον», είπε αποφασιστικά, καρφώνοντας τα μάτια του αφηρημένα σ' ένα ζευγάρι υπερβολικά μυτερά λουστρίνια – έναν τύπο υποδημάτων που αποδοκίμαζε έντονα. «Όπως είπα, είμαι Φύλακας Αεράμυνας. Περίεργη υπόθεση αυτή η έκρηξη. Ποτέ δεν ξέρεις τι πρόκειται να κάνει. Ανατίναξε το υπόγειο και ξήλωσε τη στέγη. Ουσιαστικά, ο πρώτος όροφος έμεινε άθικτος. Έξι άτομα ήταν στο σπίτι. Τρεις υπηρέτες: ένα παντρεμένο ζευγάρι και μια καμαριέρα, ο Γκόρντον Κλόαντ, η γυναίκα του και ο αδελφός της. Βρίσκονταν όλοι στο υπόγειο, εκτός από τον αδελφό της συζύγου, έναν τύπο πρώην καταδρομέα, που προτίμησε το άνετο υπνοδωμάτιό του στον πρώτο όροφο και –μα τον Δία– γλίτωσε με μερικούς μώλωπες. Οι τρεις υπηρέτες σκοτώθηκαν από την έκρηξη – ο Γκόρντον Κλόαντ ήταν θαμμένος, τον έβγαλαν, αλλά πέθανε στον δρόμο για το νοσοκομείο. Η γυναίκα του ταλαιπωρήθηκε από την έκρηξη –δεν είχε μείνει ίχνος ρούχου επάνω της!– αλλά ήταν ζωντανή. Πιστεύουν πως θα τα καταφέρει. Θα είναι μια πλούσια χήρα – ο Γκόρντον Κλόαντ πρέπει ν' αξίζει πολύ παραπάνω από ένα εκατομμύριο».

Έκανε πάλι μια παύση. Τα μάτια του ανέβηκαν από τα λουστρίνια στο ριγέ παντελόνι, στο μαύρο σακάκι, στο ωσειδές κεφάλι και το κολοσσαίο μουστάκι. Ξένος, ασφαλώς! Αυτό εξηγούσε τα παπούτσια. *Πραγματικά, σκέφτηκε ο ταγματάρχης Πόρτερ, πού θα καταλήξει η λέσχη; Δεν μπορείς να ξεφύγεις από τους ξένους ακόμα κι εδώ.* Αυτός ο ξεχωριστός ειρμός σκέψης ήρθε παράλληλα με την αφήγησή του.

Το γεγονός ότι ο ξένος φαινόταν να είναι ο μόνος που του έδινε όλη του την προσοχή δε μετρίασε την προκατάληψη του ταγματάρχη Πόρτερ στο ελάχιστο.

«Δεν πρέπει να είναι παραπάνω από είκοσι πέντε», συνέχισε. «Και χήρα για δεύτερη φορά. Ή εν πάση περιπτώσει *έτσι νομίζει...*»

Σταμάτησε, ελπίζοντας να εντοπίσει κάποιο ίχνος περιέργειας, να δεχτεί κάποιο σχόλιο. Τίποτα. Παρ' όλα αυτά συνέχισε με πείσμα: «Εδώ που τα λέμε, προσωπικά έχω τις ιδέες μου γι' αυτό.

Περίεργη υπόθεση. Όπως σας είπα, γνώριζα τον πρώτο της άντρα, τον Άντερχει. Ωραίος τύπος – περιφερειακός επίτροπος στη Νιγηρία κάποτε. Απόλυτα παθιασμένος με τη δουλειά του – πρώτης τάξεως άνθρωπος. Παντρεύτηκε αυτή την κοπέλα στο Κέιπ Τάουν. Βρισκόταν εκεί με κάποιον περιοδεύοντα θίασο. Ήταν στριμωγμένη οικονομικά και όμορφη και απροσπάτευτη και όλα τα σχετικά. Άκουσε τον φουκαρά τον Άντερχει να εγκωμιάζει τη διοικητική του περιφέρεια και τις φοβερές ανοιχτές εκτάσεις και αναστέναξε. “Δεν ήταν υπέροχο;” και πόσο ήθελε “να ξεφύγω απ’ όλα”. Λοιπόν, τον παντρεύτηκε και ξέφυγε. Αυτός ήταν πάρα πολύ ερωτευμένος, ο φουκαράς, αλλά το πράγμα δεν πήγε καλά από την αρχή. Αυτή σιχαινόταν το δάσος και την τρόμαζαν οι ιθαγενείς και βαριόταν θανάσιμα. Η δική της ιδέα για τη ζωή ήταν να πηγαίνει στο μπαρ της περιοχής και να συναντάει τον θεατρόκοσμο και να συζητάει για θέατρο. Η απομόνωση à deux* μέσα στη ζούγκλα δεν ήταν καθόλου του γούστου της. Υπόψη, δεν τη συνάντησα ποτέ προσωπικά – όλα αυτά τα έμαθα από τον κακομοίρη τον γερο-Άντερχει. Ήταν σκληρό χτύπημα γι’ αυτόν. Έκανε το σωστό, την έστειλε στην πατρίδα και συμφώνησε να της δώσει διαζύγιο. Εγώ τον συνάντησα αμέσως μετά. Ήταν πολύ αγχωμένος, σε κατάσταση όπου ένας άντρας πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσει. Σε ορισμένα θέματα ήταν περίεργα παλιομοδίτης –ρωμαιοκαθολικός– και δεν έβλεπε θετικά το διαζύγιο. “Υπάρχουν άλλοι τρόποι να δώσεις σε μια γυναίκα την ελευθερία της”, μου είπε. “Ελα τώρα, παλιόφιλε”, είπα εγώ, “μην πας και κάνεις καμιά ανοησία. Για καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν αξίζει να φυτέψεις μια σφαίρα στο κεφάλι σου”.

»Απάντησε πως δεν ήταν καθόλου αυτή η ιδέα του. “Ωστόσο, είμαι μόνος”, συνέχισε. “Δεν έχω συγγενείς να στενοχωρηθούν για μένα. Αν φτάσει στην πατρίδα η είδηση του θανάτου μου, αυτό θα κάνει τη Ρόζαλιν χήρα, πράγμα που επιθυμεί ουσιαστικά”. “Κι

* Για δύο. (Σ.τ.Μ.)

εσύ;» ρώτησα. “Να σου πω”, είπε, “ίσως να εμφανιστεί κάποιος κύριος *Ενώχ Άρντεν** κάπου χίλια μίλια μακριά και να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή”. “Μπορεί κάποια μέρα να βρεθεί σε δύσκολη θέση”, τον προειδοποίησα. “Όχι, όχι”, μου είπε, “θα έπαιζα το παιχνίδι. Ο Ρόμπερτ Άντερχειί θα ήταν νεκρός για τα καλά”.

»Που λέτε, δεν απασχόλησε άλλο τη σκέψη μου, αλλά έξι μήνες αργότερα έμαθα πως ο Άντερχειί πέθανε από πυρετό κάπου στη ζούγκλα. Οι ιθαγενείς του ήταν άξιοι εμπιστοσύνης και γύρισαν με μια καλά εμπεριστατωμένη ιστορία κι ένα τελευταίο σημείωμα με τον γραφικό του χαρακτήρα, όπου έλεγε πως έκαναν ό,τι μπορούσαν γι’ αυτόν και πως φοβόταν ότι πέθαινε και επαινούσε τον αρχηγό του. Αυτός ο άνθρωπος του ήταν αφοσιωμένος, το ίδιο και όλοι οι άλλοι. Σε ό,τι και να τους έλεγε να ορκιστούν, θα ορκίζονταν. Οπότε ορίστε... Μπορεί ο Άντερχειί να είναι θαμμένος στην ενδοχώρα, στα βάθη της ισημερινής Αφρικής, αλλά μπορεί και να μην είναι – και αν δεν είναι, η κυρία Γκόρντον Κλόαντ μπορεί μια μέρα να πάθει σοκ. Και καλά θα πάθει, λέω εγώ. Δεν τη συνάντησα ποτέ, αλλά ξέρω να ξεχωρίζω μια μικρή προικοθήρα! Διάλυσε για τα καλά τον καημένο τον γερο-Άντερχειί. Είναι ενδιαφέρουσα ιστορία».

Ο ταγματάρχης Πόρτερ κοίταξε ολόγυρα μάλλον μελαγχολικά αναζητώντας κάποια επιβεβαίωση του ισχυρισμού του. Συνάντησε δύο βαριεστημένα, ψαρίασα βλέμματα, τη μισογυρισμένη αλλού ματιά του νεαρού κυρίου Μέλον και την ευγενική προσοχή του κυρίου Ηρακλή Πουαρό.

Τότε τα φύλλα της εφημερίδας θρόισαν κι ένας γκριζομάλλης

* Ήρωας του αφηγηματικού ποιήματος *Ενώχ Άρντεν* του Άγγλου ποιητή Άλφρεντ Τένισον (1809-1892). Ο *Ενώχ Άρντεν* ναυαγεί σε ερημονήσι και θεωρείται επί δέκα χρόνια νεκρός. Όταν επιστρέφει, βρίσκει τον κόσμο του εντελώς αλλαγμένο. «*Ενώχ Άρντεν*» ονομάστηκε –τιμητικά– η νομική διάταξη σύμφωνα με την οποία, έπειτα από επτά χρόνια αφάνειας, το αγνοούμενο άτομο κηρύσσεται νεκρό, για λόγους γάμου και κληρονομιάς. [Σ.τ.Μ.]

άντρας με εντυπωσιακά απαθές πρόσωπο σκώθηκε ήσυχα από την πολυθρόνα του πλάι στη φωτιά και πήγε έξω.

Το σαγόνι του ταγματάρχη Πόρτερ κρέμασε και ο νεαρός κύριος Μέλον άφησε ένα ελαφρύ σφύριγμα.

«Τώρα την πατήσατε!» σχολίασε. «Ξέρετε ποιος ήταν αυτός;»

«Θεός φυλάξι», είπε ο ταγματάρχης Πόρτερ με κάποια ταραχή. «Φυσικά. Δεν τον γνωρίζω στενά, αλλά έχουμε συστηθεί... Ο Τζέρεμι Κλόαντ, ο αδελφός του Γκόρντον Κλόαντ, σωστά; Πόπο, τι τρομερή ατυχία! Αν είχα την παραμικρή ιδέα...»

«Είναι δικηγόρος», είπε ο νεαρός κύριος Μέλον. «Στοιχηματίζω πως θα σας κάνει μήνυση επί συκοφαντία ή δυσφήμιση ή κάτι ανάλογο».

Διότι ο νεαρός κύριος Μέλον απολάμβανε να δημιουργεί ανησυχία και απελπισία σε τέτοια μέρη, καθώς δεν απαγορευόταν από τον Νόμο Αμυντικής Προστασίας του Βασιλείου.*

Ο ταγματάρχης Πόρτερ συνέχισε να επαναλαμβάνει παραγμένους: «Μεγάλη ατυχία. Πολύ μεγάλη ατυχία!»

«Μέχρι το βράδυ θα το έχει μάθει όλο το Γουόρμσλι Χιθ», είπε ο κύριος Μέλον. «Εκεί συχνάζουν οι Κλόαντ. Θα καθίσουν ως αργά συζητώντας πώς πρέπει να ενεργήσουν».

Ωστόσο, εκείνη τη στιγμή σήμανε Λήξη Συναγερμού και ο νεαρός κύριος Μέλον σταμάτησε να είναι μοχθηρός και οδήγησε μαλακά τον φίλο του, Ηρακλή Πουαρό, έξω στον δρόμο.

«Τρομερή ατμόσφαιρα σε αυτές οι λέσχες», είπε. «Η τελευταία συλλογή βαρετών γέρων. Ο Πόρτερ είναι άνετα ο χειρότερος, ωστόσο. Η περιγραφή του για το κόλπο με το ινδικό σχοινί** παίρ-

* «Απαγορεύεται σε οποιονδήποτε να διαδίδει προφορικός ή γραπτώς φήμες που είναι πιθανόν να προκαλέσουν δυσαρέσκεια ή ανησυχία μεταξύ των δυνάμεων της Αυτής Μεγαλειότητας ή μεταξύ του αμάχου πληθυσμού». (Σ.τ.Μ.)

** Ένα μακρύ σχοινί τοποθετείται σε καλάθι κι ένας φακίρης το κάνει να υψωθεί στον αέρα χωρίς φανερό στήριξη. Ο βοηθός του φακίρη ανεβαίνει στο σχοινί. Πρόκειται για περίπλοκο ταχυδακτυλουργικό κόλπο. (Σ.τ.Μ.)

νει τρία τέταρτα της ώρας και γνωρίζει οποιονδήποτε του οποίου η μητέρα του πέρασε ποτέ από την Πούνα*!»

Αυτά έγιναν το φθινόπωρο του 1944. Και ήταν στα τέλη της άνοιξης του 1946 που ο Ηρακλής Πουαρό δέχτηκε μια επίσκεψη.

Ένα ευχάριστο πρωινό του Μαΐου, ο Ηρακλής Πουαρό καθόταν στο τακτοποιημένο γραφείο του, όταν τον πλησίασε ο υπηρέτης του, ο Τζορτζ, μουρμουρίζοντας με σεβασμό: «Είναι μια κυρία, κύριε, που θέλει να σας δει».

«Τι είδους κυρία;» ρώτησε ο Πουαρό επιφυλακτικά.

Πάντα απολάμβανε τη σχολαστική ακρίβεια των περιγραφών του Τζορτζ.

«Μεταξύ σαράντα και πενήντα, θα έλεγα, κύριε. Ατημέλητη και με κάπως καλλιτεχνική εμφάνιση. Καλά δετά παπούτσια περιπάτου. Τουίντ παλτό – αλλά δαντελένια μπλουζά. Αμφισβητήσιμες αιγυπτιακές χάντρες και μπλε σιφόν φουλάρι».

Ο Πουαρό ρίγησε ελαφρά.

«Δε νομίζω πως θέλω να τη δω», είπε.

«Να της πω, κύριε, ότι δεν είστε διαθέσιμος;»

Ο Πουαρό τον κοίταξε σκεφτικός.

«Της είπες ήδη, φαντάζομαι, ότι είμαι απασχολημένος με σημαντική δουλειά και δε θέλω να με διακόψουν;»

Ο Τζορτζ έβηξε πάλι.

«Είπε, κύριε, πως ήρθε ειδικά από την επαρχία και δεν την πειράζει πόσο θα περιμένει».

Ο Πουαρό αναστέναξε.

«Ποτέ δεν πρέπει να παλεύει κάποιος ενάντια στο αναπόφευκτο», είπε. «Αν μια μεσήλικη κυρία, που φοράει ψεύτικες αιγυπτιακές χάντρες, αποφάσισε να δει τον διάσημο Ηρακλή Πουαρό και ήρθε από την επαρχία για να το κάνει, τίποτα δεν πρόκειται να την

* Η όγδοη πολυπληθέστερη πόλη της Ινδίας. (Σ.τ.Μ.)

αποτρέψει. Θα καθίσει εκεί στο χολ μέχρι να περάσει το δικό της. Φέρε τη μέσα, Τζορτζ».

Ο Τζορτζ αποσύρθηκε, επιστρέφοντας σε λίγο για ν' αναγγείλει επίσημα: «Η κυρία Κλόαντ».

Η φιγούρα με το τριμμένο τουίντ και το κυματιστό φουλάρι μπήκε. Το πρόσωπό της ακτινοβολούσε. Προχώρησε προς τον Πουαρό με απλωμένο το χέρι, καθώς οι χάντρες των κολιέ της κουνιούνταν πέρα δώθε και κουδούνιζαν.

«Κύριε Πουαρό», είπε, «ήρθα σ' εσάς με πνευματική καθοδήγηση».

Ο Πουαρό ανοιγόκλεισε ελαφρά τα μάτια.

«Μάλιστα, μαντάμ. Ίσως θα θέλατε να καθίσετε και να μου πείτε...»

Δεν προχώρησε περισσότερο.

«Και με τους δύο τρόπους, κύριε Πουαρό. Με την αυτόματη γραφή και με τον πίνακα ουίτζα*. Ήταν την προχθεσινή νύχτα. Η μαντάμ Έλβαρι (πραγματικά υπέροχη γυναίκα) και εγώ χρησιμοποιούσαμε τον πίνακα. Πήραμε τα ίδια αρχικά ξανά και ξανά. Η. Π. Η. Π. Η. Π. Φυσικά, δεν κατάλαβα το πραγματικό νόημα αμέσως. Χρειάζεται, ξέρετε, λίγος χρόνος. Σ' αυτό το γήινο επίπεδο, δεν μπορεί κανείς να δει καθαρά. Βασάνισα το μυαλό μου, προσπαθώντας να σκεφτώ κάποιον με αυτά τα αρχικά. Ήξερα πως πρέπει να συνδέεται με την τελευταία σεάνς –πραγματικά πολύ έντονη–, αλλά πέρασε χρόνος μέχρι να το καταλάβω. Κι έπειτα αγόρασα ένα αντίτυπο του φωτογραφικού περιοδικού *Picture Post* (Πνευματική καθοδήγηση και πάλι, βλέπετε, γιατί συνήθως αγοράζω το πολιτικό *New Statesman*) και ιδού εσείς – η φωτογραφία σας και η περιγραφή σας, γι' αυτό που είχατε κάνει. Είναι υπέροχο, δε νομίζετε, κύριε Πουαρό, το πώς έχουν όλα κάποιο σκοπό; Ολοφάνερα, είστε ο άνθρωπος που όρισαν οι Οδηγοί για να ξεκαθαρίσει αυτό το ζήτημα».

* Πίνακας με γράμματα, αριθμούς και άλλα μυστικιστικά σύμβολα, που χρησιμοποιείται στις πνευματιστικές συγκεντρώσεις. (Σ.τ.Μ.)

Ο Πουαρό την εξέτασε σκεπτικός. Περιέργως, αυτό που του τράβηξε την προσοχή ήταν πως είχε εντυπωσιακά έξυπνα ανοιχτά γαλάζια μάτια. Έδιναν νόημα, τρόπος του λέγειν, στην ασυνάρτητη μέθοδο προσέγγισής της.

«Και τι, κυρία... Κλόαντ... σωστά;» Συνοφρυώθηκε. «Μου φαίνεται πως το ξανάκουσα αυτό το όνομα πριν από κάμποσο καιρό...»

Κούνησε το κεφάλι της με ορμή.

«Ο καημένος ο κουνιάδος μου... ο Γκόρντον. Απίστευτα πλούσιος και αναφερόταν συχνά στον Τύπο. Σκοτώθηκε σε αεροπορική επιδρομή, πριν από έναν χρόνο και παραπάνω... μεγάλο πλήγμα για όλους μας. Ο σύζυγός μου είναι ο μικρότερος αδελφός του. Είναι γιατρός. Δόκτωρ Λάιονελ Κλόαντ... Φυσικά», πρόσθεσε, χαμηλώνοντας τη φωνή της, «δεν έχει ιδέα πως ήρθα να σας μιλήσω. Δε θα το ενέκρινε. Οι γιατροί, διαπιστώνω, έχουν πολύ υλιστική στάση. Το πνευματικό φαίνεται να κρύβεται παράξενα από αυτούς. Πιστεύουν αποκλειστικά στην επιστήμη· αλλά αυτό που λέω εγώ είναι... τι είναι η επιστήμη – τι μπορεί να κάνει;»

Στον Ηρακλή Πουαρό δε φαινόταν να υπάρχει άλλη απάντηση στην ερώτηση παρά μια σχολαστική και λεπτομερής περιγραφή που να αγκαλιάζει τον Παστέρ, τον Λίστερ, τον λαμπτήρα ασφαλείας του Χάμφρι Ντίιβι, την ευκολία του ηλεκτρισμού στο σπίτι και κάμποσα άλλα συγγενικά πράγματα. Αλλά αυτή, φυσικά, δεν ήταν η απάντηση που ήθελε η κυρία Λάιονελ Κλόαντ. Βασικά, η ερώτησή της, όπως τόσο πολλές άλλες, δεν ήταν καθόλου ερώτηση στην πραγματικότητα. Ήταν μια απλή ρητορική χειρονομία.

Ο Ηρακλής Πουαρό περιορίστηκε να ρωτήσει πρακτικά: «Με ποιον τρόπο πιστεύετε πως μπορώ να σας βοηθήσω, κυρία Κλόαντ;»

«Πιστεύετε στην πραγματικότητα του κόσμου των πνευμάτων, κύριε Πουαρό;»

«Είμαι καλός καθολικός», είπε ο Πουαρό επιφυλακτικά.

Η κυρία Κλόαντ απέρριψε με μια χειρονομία την καθολική πίστη, χαμογελώντας με οίκτο.

«Τυφλή! Η Εκκλησία είναι τυφλή... προκατειλημμένη, ανόητη... δεν καλωσορίζει την πραγματικότητα και την ομορφιά του κόσμου που υπάρχει πίσω από αυτόν εδώ».

«Στις δώδεκα», είπε ο Ηρακλής Πουαρό, «έχω ένα σημαντικό ραντεβού».

Η παρατήρηση έγινε την κατάλληλη στιγμή. Η κυρία Κλόαντ έσκυψε μπροστά.

«Πρέπει να έρθω στο θέμα αμέσως. Θα σας ήταν δυνατόν, κύριε Πουαρό, να βρείτε ένα χαμένο πρόσωπο;»

Τα φρύδια του Πουαρό υψώθηκαν.

«Ενδεχομένως θα ήταν δυνατόν, ναι», απάντησε επιφυλακτικά. «Όσο η αστυνομία, αγαπητή μου κυρία Κλόαντ, θα μπορούσε να το κάνει ευκολότερα απ' όσο θα μπορούσα εγώ. Έχουν όλο τον απαραίτητο μηχανισμό».

Η κυρία Κλόαντ απέρριψε την αστυνομία με την ίδια χειρονομία που είχε απορρίψει την Καθολική Εκκλησία.

«Όχι, κύριε Πουαρό, σ' εσάς με οδήγησαν αυτοί που βρίσκονται πίσω από το πέπλο. Λοιπόν, ακούστε. Ο κουινιάδος μου, ο Γκόρντον, παντρεύτηκε –μερικές εβδομάδες πριν πεθάνει– μια νεαρή χήρα, κάποια κυρία Άντερχειϊ. Ο πρώτος της άντρας (καμμένο παιδί, τι πένθος γι' αυτήν) ανακοινώθηκε πως πέθανε στην Αφρική. Μυστηριώδης χώρα η Αφρική».

«Μυστηριώδης ήπειρος», τη διόρθωσε ο Πουαρό. «Πιθανόν. Σε ποιο μέρος...»

Εκείνη συνέχισε ακάθεκτη: «Κεντρική Αφρική. Η πατρίδα του βουντού, των ζόμπι...»

«Τα ζόμπι είναι στις Δυτικές Ινδίες».

Η κυρία Κλόαντ συνέχισε παραβλέποντάς το: «...της μαύρης μαγείας... των παράξενων και μυστικών πρακτικών – μια χώρα όπου ένας άνθρωπος θα μπορούσε να εξαφανιστεί και να μην ξανακουστεί τίποτα γι' αυτόν».

«Πιθανόν, πιθανόν», είπε ο Πουαρό. «Αλλά το ίδιο αληθεύει και για την πλατεία Πικαντίλι».

Η κυρία Κλόαντ απέρριψε με μια χειρονομία την πλατεία Πικαντίλι.

«Δύο φορές πρόσφατα, κύριε Πουαρό, έχει επιτευχθεί επικοινωνία με ένα πνεύμα που λέει πως το όνομά του είναι Ρόμπερτ. Το μήνυμα ήταν κάθε φορά το ίδιο. *Όχι νεκρός...* Προβληματιστήκαμε, δε γνωρίζαμε κανέναν Ρόμπερτ. Ζητώντας περισσότερη καθοδήγηση, λάβαμε αυτό: “*P.A. P.A. P.A.* Και μετά: *Πείτε P. Πείτε P.*” “Να πούμε στον Ρόμπερτ;” ρωτήσαμε. “Όχι, *από* Ρόμπερτ. *P.A.*” “Τι σημαίνει το *A.*;” Τότε, κύριε Πουαρό, ήρθε η πιο σημαίνουσα απάντηση: “*Λιτλ Μπόι Μπλου. Λιτλ Μπόι Μπλου. Χα, χα, χα!*” Καταλαβαίνετε;»

«Όχι», είπε ο Πουαρό, «δεν καταλαβαίνω».

Τον κοίταξε με συμπόνια.

«Το παιδικό τραγουδάκι *Λιτλ Μπόι Μπλου*. Κάτω από τη θημωνιά, κοιμάται σαν πουλάκι. Άντερχειϊ. Καταλάβετε;»*

Ο Πουαρό έγνεψε καταφατικά. Απέφυγε να ρωτήσει γιατί, αν μπορούσε να συλλαβιστεί το όνομα Ρόμπερτ, δεν μπορούσε να έχει αντιμετωπιστεί με τον ίδιο τρόπο το όνομα Άντερχειϊ και γιατί ήταν απαραίτητο να καταφύγει σ' ένα είδος φτηνής ακαταλαβίστικης κατασκοπευτικής αργκό.

«Και το όνομα της συννυφάδας μου είναι Ρόζαλιν», τελείωσε η κυρία Κλόαντ θριαμβευτικά. «Καταλάβετε, Μπερδεύουν όλα αυτά τα *P.* Αλλά το νόημα είναι ξεκάθαρο. “*Πείτε στη Ρόζαλιν ότι ο Ρόμπερτ Άντερχειϊ δεν είναι νεκρός*”».

«Αχά, και της το είπατε;»

Η κυρία Κλόαντ έδειξε να ξαφνιάζεται ελαφρά.

* «*Little Boy Blue*. Αγγλικό παραδοσιακό τραγουδάκι για παιδιά προσχολικής ηλικίας, όπου ο μικρούλης Μπλου, αντί να φυλάει το προβατάκι και την αγελάδα που βόσκουν, κοιμάται του καλού καιρού κάτω από μια θημωνιά: *He's under a haystack, He's fast asleep!* [*Κάτω από (under) τη θημωνιά (haystack), κοιμάται σαν πουλάκι.*] Η λέξη *haystack* (θημωνιά) είναι σύνθετη από τις λέξεις *hay* (άχυρο) και *stack* (στοίβα). Η λέξη *Under* (κάτω από) σχηματίζει με τη λέξη *Hay* (Άχυρο) το επώνυμο *Underhay* (Άντερχειϊ). [Σ.τ.Μ.]

«Χμ... να σας πω... όχι. Βλέπετε, θέλω να πω... να, οι άνθρωποι είναι τόσο δύσπιστοι. Η Ρόζαλιν θα ήταν δύσπιστη, είμαι σίγουρη. Κι έπειτα το καημένο το παιδί μπορεί να αναστατωνόταν, αρχίζοντας να αναρωτιέται, ξέρετε, πού ήταν αυτός και τι έκανε».

«Εκτός από το να προβάλλει τη φωνή του μέσω του αιθέρα; Σωστά. Περιέργη μέθοδος, σίγουρα, για να ανακοινώσει πως είναι ασφαλής».

«Αχ, κύριε Πουαρό, δεν είστε μνημένος. Και πού ξέρουμε ποιες είναι οι συνθήκες; Ο καημένος ο λοχαγός –ή μήπως ταγματάρχης;– Άντερχεϊ μπορεί να είναι φυλακισμένος κάπου στο σκοτεινό εσωτερικό της Αφρικής. Όμως, αν γινόταν να βρεθεί, κύριε Πουαρό. Αν γινόταν να επανέλθει στην αγαπημένη του νεαρή Ρόζαλιν. Σκεφτείτε την ευτυχία της! Ω, κύριε Πουαρό, με έστειλαν σ' εσάς... ασφαλώς, ασφαλώς δε θα αρνηθείτε την επιθυμία του κόσμου των πνευμάτων».

Ο Πουαρό την κοίταξε στοχαστικά.

«Οι χρεώσεις μου», είπε μαλακά, «είναι πολύ υψηλές. Μπορώ να πω πάρα πολύ υψηλές! Και η αποστολή που προτείνετε δε θα είναι εύκολη».

«Ω, θεέ μου... οπωσδήποτε... αυτό είναι μεγάλη ατυχία. Εγώ και ο σύζυγός μου είμαστε σε πάρα πολύ κακή οικονομική κατάσταση... πάρα πολύ άσχημη πραγματικά. Στην πραγματικότητα, το δικό μου χάλι είναι χειρότερο απ' όσο γνωρίζει ο σύζυγός μου. Αγόρασα μερικές μετοχές... με πνευματική καθοδήγηση... και μέχρι στιγμής έχουν αποδειχτεί πολύ απογοητευτικές... βασικά, πολύ ανησυχητικές. Έπεσαν κατακόρυφα και τώρα πια, αντιλαμβανομαι, είναι ουσιαστικά αδύνατο να πωληθούν».

Τον κοίταξε με απογοητευμένα γαλάζια μάτια.

«Δεν έχω τολμήσει να το πω στον άντρα μου. Απλά σας το λέω, προκειμένου να εξηγήσω την κατάστασή μου. Μα ασφαλώς, αγαπητέ κύριε Πουαρό, η επανένωση ενός νεαρού ανδρογύνου... είναι τόσο ευγενής αποστολή...»

«Η ευγένεια, chère manτάμ, δε θα πληρώσει ατμόπλοιο και σι-

δηρόδρομο και αεροπορικά εισιτήρια. Ούτε θα καλύψει το κόστος των τηλεγράφων, των καλωδίων και των ανακρίσεων μαρτύρων».

«Ωστόσο, αν βρεθεί... αν βρεθεί ο λοχαγός Άντερχειί σώος και αβλαβής... τότε... λοιπόν, νομίζω πως μπορώ να πω με ασφάλεια πως, αν γινόταν αυτό, δε θα... δε θα υπήρχε δυσκολία σχετικά με το... χμ... να σας αποζημιώσει».

«Α, είναι πλούσιος, λοιπόν, αυτός ο λοχαγός Άντερχειί;»

«Όχι. Δηλαδή, όχι... Αλλά μπορώ να σας βεβαιώσω... μπορώ να σας δώσω τον λόγο μου... πως... πως η οικονομική κατάσταση δε θα παρουσιάσει δυσκολίες».

Ο Πουαρό κούνησε αργά το κεφάλι.

«Λυπάμαι, μαντάμ. Η απάντηση είναι όχι».

Δυσκολεύτηκε λίγο να την κάνει να δεχτεί αυτή την απάντηση.

Όταν τελικά εκείνη έφυγε, βυθίστηκε σε σκέψη, συνοφρυωμένος. Τώρα θυμήθηκε γιατί το όνομα Κλόαντ τού ήταν γνώριμο. Η συζήτηση στη λέσχη την ημέρα της αεροπορικής επιδρομής τού ξαναήρθε στο μυαλό. Η βροντερή, βαρετή φωνή του ταγματάρχη Πόρτερ, που μιλούσε ασταμάτητα, λέγοντας μια ιστορία που κανείς δεν ήθελε ν' ακούσει.

Θυμήθηκε τον θόρυβο μιας εφημερίδας και το κρεμασμένο ξαφνικά σαγόνι του ταγματάρχη Πόρτερ και την έκφραση ταραχής.

Ωστόσο, αυτό που τον προβλημάτιζε ήταν η προσπάθεια να πάρει μια απόφαση για την ενθουσιώδη ώριμη κυρία που μόλις τον είχε αφήσει. Την επιπόλαιη πνευματιστική φλυαρία, την ασάφεια, τα κυματιστά φουλάρια, τις αλυσίδες και τα φυλαχτά που κουδούνιζαν στον λαιμό της – και τελικά, ελαφρώς σε αντιπαράθεση με όλα αυτά, εκείνη την αναπάντεχη έξυπνη λάμπη σ' ένα ζευγάρι γαλάζια μάτια.

Γιατί ακριβώς ήρθε σ' εμένα; είπε μέσα του. Αναρωτιέμαι τι συμβαίνει στο –κοίταξε την κάρτα πάνω στο γραφείο του– Γουόρμσλι Βέλ;

Ήταν ακριβώς πέντε μέρες αργότερα που είδε μια μικρή παράγραφο σε κάποια απογευματινή εφημερίδα. Αναφερόταν στον θάνατο ενός άντρα που ονομαζόταν Ενώχ Άρντεν, στο Γουόρμσλι Βέιλ, ένα μικρό χωριό ξεχασμένο από τον χρόνο, που απείχε περίπου πέντε χιλιόμετρα από το δημοφιλές Γήπεδο Γκολφ του Γουόρμσλι Χιθ.

Ο Ηρακλής Πουαρό ξαναείπε μέσα του: *Αναρωτιέμαι τι συμβαίνει στο Γουόρμσλι Βέιλ...*

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Το Γουόρμσλι Χιθ αποτελείται από ένα γήπεδο γκολφ, δύο ξενοδοχεία, μερικές πολύ ακριβές μοντέρνες βίλες που βλέπουν στο γήπεδο του γκολφ, μια σειρά από κτίρια, που προπολεμικά ήταν πολυτελή καταστήματα, και έναν σιδηροδρομικό σταθμό.

Ξεπροβάλλοντας από τον σιδηροδρομικό σταθμό, ένας θορυβώδης κεντρικός δρόμος κατευθύνεται στο Λονδίνο στ' αριστερά σου – στα δεξιά σου, ένα μικρό μονοπάτι που διασχίζει ένα χωράφι έχει μια πινακίδα που γράφει *Μονοπάτι προς Γουόρμσλι Βέιλ*.

Το Γουόρμσλι Βέιλ, κρυμμένο ανάμεσα σε δασωμένους λόφους, δε μοιάζει σε τίποτα με το Γουόρμσλι Χιθ. Στην ουσία είναι μια μικροσκοπική παρωχημένη κωμόπολη, υποβαθμισμένη πλέον σε χωριό. Έχει έναν κεντρικό δρόμο με Γεωργιανά σπίτια, κάμποσες παμπ, λίγα ντεμοντέ καταστήματα και περιρρέουσα ατμόσφαιρα που δηλώνει πως βρίσκεται διακόσια σαράντα και όχι σαράντα πέντε χιλιόμετρα από το Λονδίνο.

Τους κατοίκους του τους ενώνει όλους η αντιπάθειά τους για την καλλιέργεια μανιταριών του Γουόρμσλι Χιθ.

Στα περίχωρα βρίσκονται μερικά χαριτωμένα σπίτια με ευχάριστους κήπους παλιάς εποχής. Σ' ένα από αυτά τα σπίτια, το Γουάιτ Χάουζ, επέστρεψε η Λιν Μάρτσημοντ στις αρχές της άνοιξης του 1946, όταν αποστρατεύθηκε από το Βρετανικό Βασιλικό Ναυτικό.

Το τρίτο της πρωινό, κοίταξε έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της, πάνω από το απεριποίητο γρασίδι, πέρα μακριά

μέχρι τις φτελιές στο λιβάδι και μύρισε τον αέρα χαρούμενη. Ήταν ένα ήπιο γκριζο πρωινό που μύριζε μαλακό υγρό χώμα. Το είδος της μυρωδιάς που της είχε λείψει τα τελευταία δυόμισι χρόνια.

Ήταν υπέροχο να βρίσκεται πάλι στο σπίτι, υπέροχο να είναι εδώ, στο μικρό της υπνοδωμάτιο, που το σκεφτόταν τόσο συχνά και με τόση νοσταλγία όσο βρισκόταν στο εξωτερικό· υπέροχο να έχει βγάλει τη στολή, να μπορεί να φορέσει μια τουίντ φούστα κι ένα πουλόβερ – έστω κι αν οι σκόροι ήταν μάλλον πολύ εργατικοί στη διάρκεια των χρόνων του πολέμου!

Ήταν ωραίο να έχει φύγει από το Ναυτικό και να είναι πάλι ελεύθερη γυναίκα, παρόλο που είχε ευχαριστηθεί πραγματικά τη θητεία της στο εξωτερικό. Η δουλειά ήταν αρκετά ενδιαφέρουσα, υπήρχαν πάρτι, άφθονη διασκέδαση, αλλά υπήρχε επίσης η ανία της ρουτίνας και η αίσθηση της μετακίνησης σαν κοπάδι με τις συναδέλφους της, πράγμα που μερικές φορές την έκανε να θέλει απελπισμένα να δραπετεύσει.

Ήταν τότε, στη διάρκεια εκείνου του ατέλειωτου καλοκαιριού πέρα στην Ανατολή, που σκεφτόταν με τόση νοσταλγία το Γουόρμσλι Βέλ και το παλιό, δροσερό, ευχάριστο σπίτι και την αγαπημένη μαμά.

Η Λιν αγαπούσε τη μητέρα της και ταυτόχρονα εκνευριζόταν μαζί της. Πολύ μακριά από το σπίτι, συνέχιζε να την αγαπά και ξεχνούσε τον εκνευρισμό ή τον θυμόταν μόνο μ' ένα επιπλέον τίμημα νοσταλγίας. Η αξιολάτρευτη μαμά, τόσο απόλυτα ικανή να σε τρελαίνει! Και τι δε θα έδινε για να ακούσει τη μαμά να διατυπώνει μια κοινοτοπία με την γκρινιάρικη φωνή της. Αχ, να γύριζε στο σπίτι και ποτέ, ποτέ να μην έπρεπε να ξαναφύγει!

Και να τη τώρα, αποστρατευμένη, ελεύθερη στο Γουάιτ Χάουζ. Βρισκόταν πίσω τρεις μέρες. Και ήδη άρχιζε να την πιάνει μια περίεργη ανικανοποίητη νευρική κατάσταση. Ήταν όλα ίδια – σχεδόν υπερβολικά ίδια – το σπίτι και η μαμά και ο Ράουλι και το αγρόκτημα και η οικογένεια. Αυτό που ήταν διαφορετικό και που θα έπρεπε να μην είναι διαφορετικό ήταν η ίδια...

«Αγάπη μου...» ακούστηκε από τη σκάλα η αδύναμη κραυγή

της κυρίας Μάρτσομντ. «Να φέρω στο κορίτσι μου έναν ωραίο δίσκο στο κρεβάτι;»

Η Λιν φώναξε απότομα: «Και βέβαια όχι. Κατεβαίνω».

Και γιατί, σκέφτηκε, πρέπει να λέει η μαμά «το κορίτσι μου». Είναι τόσο ανόητο!

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και μπήκε στην τραπεζαρία. Το πρόγευμα δεν ήταν πολύ καλό. Ήδη η Λιν αντιλαμβανόταν τον υπερβολικά δυσανάλογο χρόνο και τη μέριμνα που απαιτούσε η αναζήτηση τροφίμων. Εκτός από μια μάλλον αναξίοπιστα γυναίκα που ερχόταν τέσσερα πρωινά την εβδομάδα, η κυρία Μάρτσομντ ήταν μόνη στο σπίτι, παλεύοντας με το μαγείρεμα και την καθαριότητα. Ήταν σχεδόν σαράντα όταν γεννήθηκε η Λιν και η υγεία της δεν ήταν καλή. Επίσης, η Λιν συνειδητοποίησε με κάποια απογοήτευση πόσο είχε αλλάξει η οικονομική τους θέση. Το μικρό, αλλά επαρκές σταθερό τους εισόδημα, το οποίο τις συντηρούσε άνετα πριν από τον πόλεμο, τώρα ήταν μειωμένο σχεδόν στο μισό από τη φορολογία. Τιμές, δαπάνες, μισθοί... όλα είχαν ανεβεί.

Αχ! Θαυμαστέ καινούργιε κόσμε, σκέφτηκε η Λιν μελαγχολικά. Το βλέμμα της στάθηκε ανάλαφρα στις στήλες της καθημερινής εφημερίδας. Πρώην στρατευμένη στη Γυναικεία Βοηθητική Αεροπορική Δύναμη, με πρωτοβουλία και δυναμισμό, αναζητεί ανάλογη θέση. Πρώην στρατευμένη στο Γυναικείο Βασιλικό Ναυτικό, με οργανωτική ικανότητα και αυτοπεποίθηση, αναζητεί ανάλογη θέση.*

Τόλμη, πρωτοβουλία, διοικητική ικανότητα, αυτά ήταν τα προσόντα που προσφέρονταν. Αλλά τι ζητούσαν; Άτομα που μπορούσαν να μαγειρεύουν και να καθαρίζουν ή να γνωρίζουν αξιοπρεπώς στενογραφία. Ανθρώπους του μόχθου, που γνώριζαν τη ρουτίνα και μπορούσαν να προσφέρουν καλή υπηρεσία.

Λοιπόν, αυτό δεν επηρέαζε την ίδια. Το δικό της μέλλον ανοι-

* Αναφορά στο μνημειώδες δυστοπικό μυθιστόρημα *Θαυμαστός καινούργιος κόσμος* του Άγγλου συγγραφέα και φιλοσόφου Άλντους Χάξλεϊ (1894-1963). [Σ.τ.Μ.]

γόταν ξεκάθαρο. Ο γάμος με τον ξάδελφό της Ράουλι Κλόαντ. Είχαν αρραβωνιαστεί πριν από επτά χρόνια, λίγο πριν ξεσπάσει ο πόλεμος. Σχεδόν από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, ήθελε να παντρευτεί τον Ράουλι. Στην επιλογή του να ζήσουν αγροτική ζωή είχε συγκατατεθεί πρόθυμα. Ήταν καλή ζωή – όχι συναρπαστική, ίσως και πολύ κοπιαστική, αλλά και στους δύο άρεσε ο ανοιχτός αέρας και η φροντίδα των ζώων.

Όχι πως οι προοπτικές τους ήταν ακριβώς αυτές που ήταν πριν... Ο θείος Γκόρντον πάντα υποσχόταν...

Η φωνή της κυρίας Μάρτσμοντ διέκοψε τις σκέψεις της εύστοχα παραπονεμένα: «Είναι τρομερότατο πλήγμα για όλους μας, Λιν αγάπη μου, όπως σου έγραψα. Ο Γκόρντον ήταν στην Αγγλία μόνο δύο μέρες. Δεν τον είχαμε δει καν. Μακάρι να μην είχε μείνει στο Λονδίνο. Μακάρι να είχε έρθει κατευθείαν εδώ».

«Ναι, μακάρι...»

Πολύ μακριά, η Λιν είχε σοκαριστεί και είχε θρηνήσει με την είδηση του θανάτου του θείου της, ωστόσο μόλις τώρα άρχιζε να καταλαβαίνει την πραγματική σημασία του.

Διότι, όσο θυμόταν τον εαυτό της, στη ζωή της, στη ζωή όλων τους κυριαρχούσε ο Γκόρντον Κλόαντ. Ο πλούσιος, άκληρος άντρας είχε πάρει όλους τους συγγενείς του εντελώς υπό την προστασία του. Ακόμα και τον Ράουλι... Ο Ράουλι και ο φίλος του Τζόνι Βάβασουρ είχαν ξεκινήσει συνεταιρικά το αγρόκτημα. Το κεφάλαιό τους ήταν μικρό, αλλά ήταν γεμάτοι ελπίδα και ενέργεια. Και ο Γκόρντον Κλόαντ το είχε εγκρίνει.

Στην ίδια είχε πει περισσότερα.

«Δεν μπορείς να πας πουθενά στη γεωργία χωρίς κεφάλαιο. Όμως, το πρώτο πράγμα που πρέπει ν' ανακαλύψουμε είναι αν αυτοί οι νεαροί έχουν πραγματικά τη θέληση και την ενέργεια για να τα καταφέρουν. Αν τους χρηματοδοτούσα τώρα, δε θα το μάθαινα αυτό – ίσως για χρόνια. Αν έχουν το σωστό υλικό μέσα τους, αν

νιώσω ικανοποιημένος πως από την πλευρά τους είναι εντάξει, τότε, Λιν, δε χρειάζεται ν' ανησυχείς. Θα τους χρηματοδοτήσω στη σωστή κλίμακα. Οπότε μη σκέφτεσαι άσχημα τις προοπτικές σας, κορίτσι μου. Είσαι ακριβώς η σύζυγος που χρειάζεται ο Ράουλι. Ωστόσο, κράτα μυστικό αυτό που σου είπα».

Λοιπόν, εκείνη το κράτησε μυστικό, αλλά ο ίδιος ο Ράουλι είχε αισθανθεί το καλοπροαίρετο ενδιαφέρον του θείου του. Από αυτόν εξαρτιόταν ν' αποδείξει πως ο ίδιος και ο Τζόνι ήταν καλή επένδυση χρημάτων.

Ναι, όλοι βασίζονταν στον Γκόρντον Κλόαντ. Όχι πως κανείς από την οικογένεια ήταν κηφίνας ή αργόσχολος. Ο Τζέρεμι Κλόαντ ήταν υψηλόβαθμος εταίρος σε μια δικηγορική εταιρεία, ο Λάιονελ Κλόαντ ασκούσε το επάγγελμα του γιατρού.

Ωστόσο, στο φόντο της καθημερινής ζωής βρισκόταν η καθυσταστική βεβαιότητα των χρημάτων. Δεν υπήρχε ποτέ ανάγκη να κάνουν οικονομία ή ν' αποταμιεύουν. Το μέλλον ήταν εξασφαλισμένο. Ο Γκόρντον Κλόαντ, άκληρος χήρος, θα φρόντιζε γι' αυτό. Το είχε πει σε όλους, επανειλημμένα.

Η χήρα αδελφή του, Αντέλα Μάρτσμοντ, συνέχισε να μένει στο Γουάιτ Χάουζ ενώ θα μπορούσε, ίσως, να έχει μετακομίσει σ' ένα μικρότερο σπίτι, που θα χρειαζόταν λιγότερη δουλειά. Η Λιν πήγε σε πρώτης τάξεως σχολεία. Αν δεν ερχόταν ο πόλεμος, θα ήταν σε θέση να επιλέξει όποια ακριβή επαγγελματική εκπαίδευση της έκανε κέφι. Οι επιταγές από τον θείο Γκόρντον έρχονταν με τακτική άνεση, για να προσφέρουν μικρές πολυτέλειες. Όλα ήταν τόσο τακτοποιημένα, τόσο εξασφαλισμένα. Κι έπειτα ήρθε ο εντελώς απροσδόκητος γάμος του Γκόρντον Κλόαντ.

«Φυσικά, αγάπη μου», συνέχισε η Αντέλα, «μείναμε όλοι εμβρόντητοι. Αν υπήρχε ένα πράγμα που φαινόταν απολύτως σίγουρο ήταν πως ο Γκόρντον δε θα ξαναπαντρευόταν ποτέ. Δεν ήταν, βλέπεις, πως δεν είχε άφθονους οικογενειακούς δεσμούς».

Ναι, σκέφτηκε η Λιν, μπόλικη οικογένεια. Μερικές φορές, ίσως, μάλλον υπερβολικά μπόλικη οικογένεια;

«Ήταν τόσο καλός πάντα», συνέχισε η κυρία Μάρτσμοντ. «Αν και ίσως λιγουλάκι δεσποτικός κάπου κάπου. Ποτέ δεν του άρεσε η συνήθεια του γεύματος σε γυμνό γυαλισμένο τραπέζι. Επέμενε πάντα να μένω πιστή στα ξεπερασμένα τραπεζομάντιλα. Μάλιστα, μου έστειλε τα ομορφότερα βενετσιάνικα δαντελένια όταν ήταν στην Ιταλία».

«Σίγουρα έβγαινε σε καλό ν' ακολουθείς τις επιθυμίες του», είπε η Λιν στεγνά. «Πώς γνώρισε αυτή... τη δεύτερη σύζυγο;» πρόσθεσε με κάποια περιέργεια. «Δε μου είπες ποτέ στα γράμματά σου».

«Αχ, καρδιά μου, σε κάποιο πλοίο ή αεροπλάνο ή κάτι τέτοιο. Πηγαίνοντας από τη Νότια Αμερική στη Νέα Υόρκη, πιστεύω. Έπειτα από τόσα χρόνια! Και έπειτα από τόσες γραμματείες και δακτυλογράφους και οικονόμους κι όλα τα σχετικά».

Η Λιν χαμογέλασε. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, οι γραμματείες, οι οικονόμοι και το προσωπικό του γραφείου του Γκόρντον Κλόαντ γίνονταν αντικείμενα εξονυχιστικού ελέγχου και καχυποψίας.

«Είναι όμορφη, υποθέτω;» ρώτησε με περιέργεια.

«Να σου πω, γλυκιά μου», είπε η Αντέλα. «Προσωπικά νομίζω πως έχει μάλλον ανόητο πρόσωπο».

«Δεν είσαι άντρας, μαμά!»

«Φυσικά», συνέχισε η κυρία Μάρτσμοντ, «το καημένο το κορίτσι βομβαρδίστηκε και υπέστη σοκ από την έκρηξη και ήταν στ' αλήθεια τρομακτικά άρρωστη κι όλα τα σχετικά και η γνώμη μου είναι ότι ποτέ δε συνήλθε πραγματικά εντελώς. Τα νεύρα της είναι κουρέλια, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Και πραγματικά, μερικές φορές, δείχνει εντελώς κουτή. Έχω την αίσθηση πως ποτέ δε θα γινόταν σπουδαία σύντροφος για τον κακομοίρη τον Γκόρντον».

Η Λιν χαμογέλασε. Αμφέβαλλε αν ο Γκόρντον Κλόαντ διάλεξε να παντρευτεί μια γυναίκα χρόνια νεότερή του για την πνευματική της συντροφιά.

«Κι έπειτα, αγάπη μου», χαμήλωσε η κυρία Μάρτσμοντ τη φωνή της, «δε μου αρέσει που το λέω, αλλά ασφαλώς δεν είναι κυρία!»

«Τι έκφραση, μαμά! Τι σημασία έχει αυτό στις μέρες μας;»

«Έχει ακόμα σημασία στη χώρα μας, γλυκιά μου», είπε η Αντέ-
λα ήρεμα. «Θέλω να πω απλά ότι δεν είναι ακριβώς μια από εμάς!»

«Δυστυχία της!»

«Πραγματικά, Λιν, δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Φροντίσαμε όλοι να είμαστε καλοί και ευγενικοί και να την καλωσορίσουμε ανάμε-
σά μας, για χάρη του Γκόρντον».

«Είναι στο Φάροουμπανκ, δηλαδή;» ρώτησε η Λιν με περιέργεια.

«Ναι, φυσικά. Πού αλλού να πήγαινε όταν βγήκε από το νοσο-
κομείο; Οι γιατροί είπαν πως πρέπει να μείνει έξω από το Λονδί-
νο. Είναι στο Φάροουμπανκ με τον αδελφό της».

«Αυτός πώς είναι;» ρώτησε η Λιν.

«Απαίσιος νεαρός!» Η κυρία Μάρτσμοντ έκανε μια παύση κι
έπειτα πρόσθεσε με αρκετή ένταση: «Αγενής».

Μια στιγμιαία αίσθηση συμπάθειας πέρασε από το μυαλό της Λιν.

Στοιχηματίζω ότι κι εγώ θα ήμουν αγενής στη θέση του! σκέφτηκε.

«Πώς τον λένε;» ρώτησε.

«Χάντερ. Ντέιβιντ Χάντερ. Ιρλανδός, πιστεύω. Φυσικά είναι άν-
θρωποι που κανείς δεν τους έχει ακούσει ποτέ. Αυτή ήταν χήρα
κάποιου κυρίου Άντερχειϊ. Κανείς δε θέλει να είναι άσπλαχνος,
ωστόσο δεν μπορεί να μην αναρωτηθεί τι είδους χήρα θα ήταν δυ-
νατόν να τριγυρίζει από τη Νότια στη Βόρεια Αμερική σε καιρό πο-
λέμου; Δεν μπορεί να διώξει την αίσθηση, ξέρεις, ότι απλά έψα-
χνε για πλούσιο σύζυγο».

«Στην οποία περίπτωση, δεν έψαξε μάταια», σχολίασε η Λιν.

Η κυρία Μάρτσμοντ αναστέναξε.

«Φαίνεται τόσο παράδοξο. Ο Γκόρντον ήταν πάντα τόσο οξυδερ-
κής. Και δεν ήταν, θέλω να πω, πως δεν είχαν προσπαθήσει γυ-
ναίκες. Εκείνη η προτελευταία γραμματέας, για παράδειγμα. Πραγ-
ματικά πολύ ξεδιάντροπη. Ήταν πολύ ικανή, πιστεύω, αλλά ανα-
γκάστηκε να την ξεφορτωθεί».

Η Λιν είπε αόριστα: «Υποθέτω πως πάντα υπάρχει ένα Βατερλό».

«Εξήντα δύο», είπε η κυρία Μάρτσμοντ. «Πολύ επικίνδυνη

ηλικία. Και ένας πόλεμος, φαντάζομαι, δημιουργεί αναστάτωση. Όμως, δεν μπορώ να σου περιγράψω το σοκ που πάθαμε όταν λάβαμε το γράμμα του από τη Νέα Υόρκη».

«Τι έλεγε ακριβώς;»

«Έγραψε στη Φράνσις... πραγματικά δεν μπορώ να σκεφτώ γιατί. Ίσως φαντάστηκε ότι λόγω της ανατροφής της θα έδειχνε περισσότερη κατανόηση. Έλεγε ότι πιθανόν θα εκπλαγούμε όταν μάθουμε πως παντρεύτηκε. Ήταν μάλλον ξαφνικό, αλλά ήταν βέβαιος ότι θα αγαπούσαμε γρήγορα όλοι τη Ρόζαλιν (τόσο θεατρικό όνομα, δε νομίζεις, αγάπη μου; θέλω να πω, οπωσδήποτε, μάλλον ψεύτικο). Είχε πολύ άτυχη ζωή, είπε, και είχε περάσει πολλά παρόλο που ήταν τόσο νέα. Πραγματικά, ήταν υπέροχος ο γενναίος τρόπος που αντιμετώπιζε τη ζωή».

«Αρκετά γνωστός ελιγμός», μουρμούρισε η Λιν.

«Ω, το ξέρω. Συμφωνώ. Το έχει ακούσει κανείς τόσες φορές. Ωστόσο, κάποιος θα πίστευε πραγματικά ότι ο Γκόρντον με όλη την πείρα του... παρ' όλα αυτά... ορίστε. Έχει τα πιο πελώρια μάτια –σκούρα μπλε– κι αυτό που λένε πυκνές σκούρες βλεφαρίδες».

«Γοπτευτική;»

«Α, ναι, σίγουρα είναι πολύ όμορφη. Δεν είναι το είδος της μορφιάς που θαυμάζω προσωπικά».

«Ποτέ δεν είναι», είπε η Λιν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

«Όχι, αγάπη μου. Πραγματικά, οι άντρες... είναι απερίγραπτοι! Ακόμα και οι πιο καλά ισορροπημένοι κάνουν τις πιο απίστευτες αποσιεύσεις! Ο Γκόρντον συνέχιζε στο γράμμα του, λέγοντας πως δεν πρέπει να σκεφτούμε ούτε για μια στιγμή πως αυτό θα σήμαινε οποιαδήποτε χαλάρωση των παλιών δεσμών. Συνέχιζε να μας θεωρεί όλους ιδιαίτερη ευθύνη του».

«Ωστόσο, δεν έκανε διαθήκη μετά τον γάμο του;» είπε η Λιν.

Η κυρία Μάρτσμοντ κούνησε το κεφάλι.

«Η τελευταία διαθήκη που έκανε ήταν το 1940. Δεν ξέρω λεπτομέρειες, αλλά μας έδωσε να καταλάβουμε τότε ότι μας είχε φροντίσει όλους σε περίπτωση που θα του συνέβαινε κάτι. Αυτή η διαθή-

κη, φυσικά, ανακλήθηκε με τον γάμο του. Υποθέτω πως θα έκανε καινούργια όταν επέστρεφε στην πατρίδα – αλλά απλά δεν υπήρξε χρόνος. Ουσιαστικά σκοτώθηκε μια μέρα αφότου προσγειώθηκε σ' αυτή τη χώρα».

«Κι έτσι αυτή –η Ρόζαλιν– παίρνει τα πάντα;»

«Ναι. Η παλιά διαθήκη ακυρώθηκε με τον γάμο του».

Η Λιν έμεινε σιωπηλή. Δεν ήταν πιο ιδιοτελής από τους περισσότερους, αλλά δε θα ήταν άνθρωπος αν δεν απεχθανόταν την καινούργια κατάσταση. Δεν ήταν καθόλου, ένωθε, αυτό που θα οραματιζόταν ο ίδιος ο Γκόρντον Κλόαντ. Τον κύριο όγκο της περιουσίας του θα τον άφηνε ενδεχομένως στη νεαρή του σύζυγο, αλλά σίγουρα θα έκανε ορισμένες προβλέψεις για την οικογένεια που ενθάρρυνε να βασίζεται πάνω του. Ξανά και ξανά τους παρότρυνε να μην κάνουν οικονομίες, να μην αποταμιεύουν για το μέλλον. Τον είχε ακούσει να λέει στον Τζέρεμι: «Θα είσαι πλούσιος όταν πεθάνω». Στη μητέρα της έλεγε συχνά: «Μην ανησυχείς, Αντέλα. Πάντα θα φροντίζω τη Λιν – το ξέρεις αυτό και δε θα μου άρεσε καθόλου να φύγετε από αυτό το σπίτι: είναι το σπίτι σας. Στείλε όλους τους λογαριασμούς για τις επισκευές σ' εμένα». Τον Ράουλι τον είχε ενθαρρύνει να ασχοληθεί με τα κτήματα. Είχε επιμένει να μπει ο Άντονι, ο γιος του Τζέρεμι, στους Φρουρούς και πάντα του έδινε ένα σεβαστό επίδομα. Τον Λάιονελ Κλόαντ τον ενθάρρυνε να προχωρήσει σε κάποιους τομείς ιατρικής έρευνας που δεν ήταν άμεσα κερδοφόροι και ν' αφήσει το ιατρείο του να ρημάξει.

Οι σκέψεις της Λιν διακόπηκαν. Δραματικά και με τρεμάμενα χείλη, η κυρία Μάρτσμοντ παρουσίασε ένα πάκο λογαριασμούς.

«Και δες όλα αυτά», έκλαψε γοερά. «Τι να κάνω; Τι στην ευχή να κάνω, Λιν; Ο διευθυντής της τράπεζας μου τηλεφώνησε μόλις σήμερα το πρωί πως είμαι χρεωμένη. Δεν καταλαβαίνω πώς γίνεται να είμαι. Είμαι τόσο προσεκτική. Φαίνεται όμως πως οι επενδύσεις μου δεν αποφέρουν όσο άλλοτε. Αυξημένη φορολογία λέει. Κι όλα αυτά τα κίτρινα πράγματα, Κάλυψη Πολεμικών Ζημιών ή κάτι τέτοιο – πρέπει κανείς να τα πληρώνει είτε το θέλει είτε όχι».

Η Λιν πήρε τους λογαριασμούς και τους κοίταξε. Δεν υπήρχαν αποδείξεις σπατάλης ανάμεσά τους. Ήταν για τα κεραμίδια που αντικαταστάθηκαν στη στέγη· για την επιδιόρθωση φρακτών, την αντικατάσταση του χαλασμένου θερμοσίφωνα της κουζίνας – έναν καινούργιο κεντρικό σωλήνα νερού. Ανέρχονταν σε σημαντικό ποσό.

Η κυρία Μάρτσμοντ είπε αξιολύπητα: «Υποθέτω πως πρέπει να μετακομίσω. Όμως, πού θα μπορούσα να πάω; Δεν υπάρχει κάπου ένα μικρό σπίτι – απλά δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Αχ, δε θέλω να σε προβληματίζω με όλα αυτά, Λιν. Όχι με το που γύρισες στο σπίτι. Αλλά δεν ξέρω τι να κάνω. Πραγματικά δεν ξέρω».

Η Λιν κοίταξε τη μητέρα της. Είχε περάσει τα εξήντα. Ποτέ δεν ήταν πολύ δυνατή γυναίκα. Στη διάρκεια του πολέμου φιλοξενούσε πρόσφυγες από το Λονδίνο, μαγείρευε και καθάριζε γι' αυτούς, εργαζόταν στην Υπηρεσία Εθελοντριών, έφτιαχνε μαρμελάδες, βοηθούσε στα σχολικά γεύματα. Δούλευε δεκατέσσερις ώρες την ημέρα, σε αντίθεση με την ευχάριστη άνετη ζωή που έκανε προπολεμικά. Τώρα ήταν, όπως έβλεπε η Λιν, πολύ κοντά στην κατάρρευση. Εξαντλημένη και φοβισμένη για το μέλλον.

Ένας αργός ήσυχος θυμός γεννήθηκε στη Λιν. Είπε αργά: «Δε θα μπορούσε αυτή η Ρόζαλιν... να βοηθήσει;»

Η κυρία Μάρτσμοντ κοκκίνισε.

«Δεν έχουμε δικαίωμα σε τίποτα – τίποτε απολύτως».

Η Λιν πρόβαλε αντίρρηση.

«Νομίζω πως έχεις ηθικό δικαίωμα. Ο θείος Γκόρντον βοηθούσε πάντα».

Η κυρία Μάρτσμοντ κούνησε το κεφάλι της. Είπε: «Δε θα ήταν πολύ ωραίο, γλυκιά μου, να ζητάει κανείς χάρες· όχι από κάποια που δε συμπαθεί και πολύ. Κι έτσι κι αλλιώς, αυτός ο αδελφός της δε θα την άφηνε ποτέ να δώσει δεκάρα!»

Και πρόσθεσε, με τον ηρωισμό να δίνει τη θέση του στην καθαρή γυναικεία κακεντρέχεια: «Αν είναι πραγματικά αδελφός της, δηλαδή!»

*Ο τύπος είναι παράξενα ντυμένος και τα σχετικά. Γάλλος... ή Βέλγος.
Περίεργος τύπος, αλλά είναι σίγουρα... όλα τα λεφτά.*

Λίγες εβδομάδες μετά τον γάμο του με μια όμορφη νεαρή χήρα, ο Γκόρντον Κλόαντ βρίσκει τραγικό θάνατο κατά τη διάρκεια ενός αεροπορικού βομβαρδισμού στο Λονδίνο. Μέσα σε μια νύχτα η πρώην κυρία Άντερχέι γίνεται η μοναδική κληρονόμος της οικογενειακής περιουσίας των Κλόαντ. Δεν περνάει πολύς καιρός και ο Ηρακλής Πουαρό δέχεται την επίσκεψη της κυρίας Κλόαντ, της γυναίκας του αδελφού του νεκρού, η οποία ισχυρίζεται ότι τα πνεύματα την προειδοποίησαν πως ο πρώτος σύζυγος της κυρίας Άντερχέι είναι ακόμη εν ζωή. Ο Πουαρό αντιμετωπίζει με καχυποψία το αίτημά της να βρει τον κύριο Άντερχέι με την καθοδήγηση των πνευμάτων και μόνο. Ωστόσο, αυτό που τον προβληματίζει περισσότερο είναι το αληθινό κίνητρο της γυναίκας που τον προσέγγισε.

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23842

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ